

REI

treball

PROLETARIUS DE TOTS
ELS PAÏSOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 265 Barcelona, Juliol 1965 Preu: 1 pta

RADIO ESPANYA INDEPENDENT
(Estació Pirenaica)
Emet diàriament al matí, mitgdia, tarda i vespre.
Matí: de les 7 h. a les 8 h. Ona curta:
27 - 29 - 43 metres.
Mitgdia: de les 14 h. a les 15 h. Ona curta:
17 - 21 - 25 metres.
BUSQUEU TAMBE LA ONA VOLANT
Tarda i Vespre:
de les 17 h. a mitja nit (0,30 h.) Ona curta:
17 - 27 - 39 - 43 metres.
¡CATALANS: ESCOLTEU-LA!

ASSEGURAR LA PAU, DEURE DE TOTS ELS POBLES

La Conferència dels Partits Comunistes dels països capitalistes d'Europa, en la qual estava també present el Partit Comunista d'Espanya, ha denunciat en termes d'urgència el perill que corre la pau del món degut a l'agressió en escalada de l'exercit nordamericà contra el poble del Vietnam. Els criminals i injustificables bombardeigs contra la República Democràtica del Vietnam del Nord, la inqualificable intervenció ianqui a la República Dominicana, la voluntat expressada pel propi President dels EE.UU. de prosseguir pel camí de l'agressió armada en forma de política « d'escalada », constitueixen passos molt greus que poden conduir el món a una guerra nuclear. Com s'ha constatat en la Conferència, cada dia són més les veus de protesta que s'aixequen en tots els països, inclosos els propis EE.UU., exigint que es posi fi a la guerra del Vietnam, que siguin retirades les tropes de Santo Domingo i que s'acabi amb la « doctrina Johnson » que posa en perill la pau del món.

A l'avantguarda en la defensa de la pau i en l'ajuda als moviments d'alliberament nacional, la URSS dona l'exemple. Partidària de la política de coexistència pacífica, denuncia enèrgicament l'exportació de la contrarevolució i desemmascara en totes les ocasions el caràcter agressiu i provocador de l'imperialisme. Cada vegada que la pau es troba amenaçada, com succeí a Suez, a Cuba, al Congo, i ara al Vietnam, la Unió Soviètica denuncia davant dels organismes internacionals als guerrillers i proposa mesures pràctiques que assegurin el manteniment de la pau.

No és únicament a la tribuna on la Unió Soviètica reafirma la seva política solidària, sinó també en el terreny de l'ajuda material. L'ajuda material de la URSS al poble del Vietnam està a la base de la seva capacitat de defensa a l'agressió nordamericana. El

Comunicat conjunt soviètic-vietnamita del 17 d'abril proppassat, assenyala:

« La solidaritat internacional i la múltiple assistència entregada per la Unió Soviètica constitueixen una contribució important al reforçament de la defensa de la República Democràtica del Vietnam i a la seva capacitat de respondre a les provocacions militars dels imperialistes. »

Darrerament la Unió Soviètica ha declarat que si el Govern de la R.D.V.N. ho de-

CONFÈRENCIA DELS PARTITS COMUNISTES

Els dies, 2 i 3 de juny, tingué lloc a Brussel·les una Conferència dels PP.CC. dels països capitalistes d'Europa, 19 partits germans hi estaven representats, entre ells el Partit Comunista d'Espanya. Els debats de la Conferència versaren sobre tres punts; les mesures per reforçar la lluita unida dels pobles contra l'agressió nordamericana al Vietnam, l'examen dels problemes de la seguretat europea, lluita contra el militarisme alemany, la disseminació d'armes atòmiques, etc. i, finalment, sobre els mitjans de desenvolupar la solidaritat devers els pobles víctimes del feixisme (Espanya i Portugal) o bé víctimes d'altres formes de repressió (Grècia, República Federal Alemanya).

Una franca i fraternal discussió fou desenrotllada sobre aquests punts.

mana, autoritzarà la sortida dels milers de voluntaris soviètics que han sol·licitat anar a lluitar en defensa de la integritat i independència del Vietnam.

La política que mena la Unió Soviètica està encaminada a la defensa activa de la pau, tot i garantint la màxima solidaritat i la defensa dels pobles agredits per l'imperialisme. Seria un error, però, creure que és exclusivament la URSS qui ha de deturar a l'agressor: La mobilització de les masses a escala mundial és decisiva i sense ella els aventurers imperialistes trobarien el camí obert per al desencadenament d'una espantosa catàstrofe nuclear. L'exemple de la República Dominicana és altament expressiu de com es pot deturar, mitjançant la mobilització de l'opinió pública mundial, inclús un exercit ampliament equipat amb els més moderns mitjans de guerra i obligar-lo a fer marxa enrera en la missió que tenia encomanada de destruir a sang i foc la població de Santo Domingo.

Amb tot i l'amplària de la mobilització assolida, davant l'actitud cada dia més agressiva de l'imperialisme nordamericà no s'ha produït encara la protesta de les masses amb l'amplitud requerida per la gravetat del perill que el món corre. És urgent intensificar la mobilització.

A nosaltres com als qui més ens correspon mobilitzar-nos per evitar la catàstrofe. Els nordamericans tenen establertes a Espanya bases militars com la dels submarins atòmics de Rota, d'avions de bombardeig estratègic com la de Torrejón de Ardoz, amèn de múltiples altres instal·lacions de tot tipus arreu del país, que ens abocarien, en cas de conflagració, a sofrir directament les represalies en el nostre propi territori. Franco facilita més i més la penetració dels ianquis a casa nostra i no és el menor dels seus desigs el de passar a formar part de la OTAN a cara oberta.

Els comunistes catalans sumen el nostre esforç al que desplega el moviment mundial. Al poble del Vietnam, que tan cara fa pagar als nordamericans i llurs lacais l'agressió, devem fer-li sentir la nostra solidaritat. I, al igual que en altres països, els comunistes tenim que treballar per a que participin activament en la defensa de la pau totes les institucions, grups i persones que a casa nostra odien la guerra i volen gaudir del benestar i la pau. Cal explicar i discutir a les fàbriques, a la Universitat a les barriades i al camp, que la situació per la qual estem travessant és greu i perillosa; cal desemmascarar als culpables, als imperialistes ianquis. Cal expressar per tots els mitjans al nostre abast la repulsa als agressors i denunciar el suport que el govern de Franco els ofereix amb perill de l'existència mateixa del nostre poble. Defensar al poble vietnamita, solidaritzar-se amb els patriotes de Santo Domingo, defensar la pau, son accions adreçades contra el règim franquista, cada dia més lligat, militar i econòmicament als interessos ianquis.

Josep BONIFACI compleix 70 anys

El 20 de juliol compleix 70 anys el nostre entranyable camarada Joseph Bonifaci, membre del Comitè Executiu del PSU de Catalunya i del Comitè Central del PC d'Epanya.

Metge i fill de metge, Josep Bonifaci és un model d'intel·lectual comunista. Entregat plenament a la lluita en defensa dels treballadors, dels explotats i oprimits, Josep Bonifaci féu de la seva professió un sacerdocí, que ha exercit —i exerceix encara— generosament, com un servei degut als seus companys i a tots els necessitosos.

L'odi a la injustícia i l'aspiració a una societat més justa, dugueren al Doctor Bonifaci a identificar-se amb la lluita de la classe obrera, a abraçar la causa del comunisme i a ingressar en el PSU de Catalunya, del qual és militant actiu i dirigent exemplar des de ja gairebé trenta anys.

Al felicitar-lo amb motiu dels seus 70 anys, desitgem al camarada Bonifaci molta salut per a que segueixi aportant la seva inestimable contribució al combat per l'alliberament del nostre poble i pel triomf dels ideals als quals ell ha dedicat i dedica totes les seves energies.

El Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya.

LES OBRERES, FORÇA ASCENDENT

per Cinta Roig

Entre les reivindicacions de la Segona Assemblea General de les Comissions Obreres de Barcelona del 10 de febrer d'enguany, hi havia la següent: **IGUALTAT DE DRETS PER A LES DONES TREBALLADORES**. El dia 23 del mateix mes, milers d'obres barcelonins es disposaven a presentar llurs reivindicacions al Sindicats Verticals. Un impressionant aparell policíac volgué impedir-ho. Entre els manifestants enfrontats amb la policia: les obreres.

El mes de maig foren detinguts, maltractats i empresonats alguns membres de les Comissions Obreres de Barcelona i província amb l'intent d'escanyar l'impetuós moviment renovador de la classe obrera. L'espectacular repressió no va impedir que en aquells dies, una Comissió d'obres de Berga es presentés davant el ministre franquista de treball en visita oficial a la comarca proletària, i plantegés serenament les següents reivindicacions:

- 1 - Respecte a la llei que garanteix a la dona jornal igual al de l'home pel mateix treball i categoria.
- 2 - Regularitzar la situació de les obreres que s'han casat en el curs de llur activitat professional i que, per aquest fet veuen trencat el contracte de treball amb importants perjudicis. Indemnització a les afectades.
- 3 - Guarderies i jardins d'infància pels fills de les obreres obligant a les empreses amb un nombre determinat de treballadores a construir i finançar les guarderies.

Al mateix temps, en l'acció solidària envers els obrers detinguts i acomiadats per

CAL TREURE'LS DE LA PRESÓ !

A la « Modelo » s'hi troben empresonats el següents treballadors: Josep Pujol, Ignasi Carvajal, Josep Elhombre, Antoni Martínez, Ferran Fuertes Blesa, Francesc Pena Santolaya, Pere Fustè Pallegü, Josep Muñoz Lombardé, Severo Bigas Rivas, Pere Gonzalez Fernandez, Antoni Ramirez Hernandez, Joan Hernandez Mèrida, Antoni Gil Martínez, Josep Maria Gazquez Reche i Gaspar Mentor Luque.

Uns perquè participaren en el treball de les Comissions Obreres de Barcelona, altres per haver acudit a la manifestació del Primer de Maig, tots ells per haver gosat expressar les reivindicacions dels treballadors i defensar-les, aquests obrers sofreixen presó i la politico-social els vol entregar al Tribunal d'Ordre Públic.

Cap treballador podem restar indiferents a la situació d'aquests homes! Són companys de treball, són aquells que estaven junt amb tants de nosaltres a reclamar l'augment de jornal, la reducció de la jornada de treball, el dret a tindre el nostre sindicat; Cal treure'ls de la presó!

Amb la mobilització de tots, adreçant protestes a les empreses respectives, a les autoritats, recollint firmes, ajudant econòmicament a llurs famílies, solidaritzant-nos amb ells de totes les maneres possibles i com més enèrgicament millor, podem, com en altres casos, aconseguir-ho: Hem d'acabar d'una vegada i per sempre amb l'empresonament dels companys de treball que es posen a la capdavantera de les nostres accions reivindicatives!

la seva activitat reivindicativa, les dones fan prodigis d'organització i abnegació. Llur aportació es decisiva.

Tot això ens demostra una cosa: **SENSE LES OBRERES NO POT REEXIR CAP ACCIO IMPORTANT**. Només a la província de Barcelona treballen 278.000 dones a la indústria i comerç. D'aquestes, 128.870 al ram tèxtil i a la confecció industrial. Al ram electrotècnic n'hi treballen 15.000 i 17.000 a la indústria química. Si tenim en compte que aquestes dues branques industrials tenen grandioses perspectives, veurem que la xifra d'obres en les mateixes haurà de créixer.

Per què treballen les dones? Perquè amb un jornal sol una família no pot viure. El 60 % de les obreres són casades. Les solteres d'origen humil —que inclou la burgesia arruïnada— no tenen altra perspectiva que el treball. Casar-se ha deixat d'ésser la solució material de la fadrina pobra. Casada i tot haurà de treballar.

En el nostre temps, treballar esdevé també una necessitat social, un mitjà per crear-se un lloc digne en la societat. El món socialista ha fet realitat l'anhel de la dona d'avui. En el capitalisme, però, la incorporació de la dona a la producció industrial és només el resultat de l'expansió del Capital que, en parir la classe obrera —Marx ho ha explicat perfectament— no sols dona vida a un instrument per multiplicar-se sinó al seu propi fosser.

Les obreres tenen, a més dels problemes derivats de llur condició d'explotades, reivindicacions específiques com a dones. Les treballadores de Berga les han exposades amb claredat. En la lluita per assolir satisfacció a aquestes reivindicacions han de comptar amb els obrers que, junt amb elles, formen un tot: la classe obrera. Les reivindicacions de les dones treballadores són, per aquest fet, **DE TOTA LA CLASSE OBRERA**.

Les obreres són una força en creixença. Cal comptar amb ella, cal donar-li el lloc que li correspon al capdavant de les lluites reivindicatives, a les Comissions Obreres, als Comitès del Partit. La promoció que exigim per a la dona en la societat hem d'estimular-la entre nosaltres mateixos. Hem d'ajudar a l'obrer a trobar el camí del Partit i un cop l'hagi trobat, ajudar-la a fer-se comunista, a que pugui demostrar el que val i el que pot donar en un ambient de fraternitat revolucionària.

Sense les dones treballadores no tindrem mai un veritable partit de masses. Cal treballar d'acord amb aquesta realitat i no limitar-nos a constatar-ho.

Alguns companys creuen que la dona no pot militar, que és mare i ha de cuidar una llar que la lliga en un món que no dona encara les condicions materials per combinar la vida de família amb la de l'activitat social. Aquests inconvenients existeixen però també és cert que poden ésser augmentats o disminuïts per l'actitud concreta de l'home. Si ell en té consciència activa —no passiva— trobaran, ell i ella, la solució. Cal trobar-la. Altres entrebancs trobem i ho fem tot per ensorrar-los. Si acceptem fatalment els inconvenients de la condició de la dona en la societat capitalista no podrem actuar sobre els mateixos amb el fi de superar-los.

SUBSCRIPCIÓ D'AJUDA AL PSU DE CATALUNYA

Fent-se ressò d'una proposta del Ple d'una de les organitzacions del nostre Partit de la Comarca 30, el Comitè Executiu del PSU ha decidit obrir una subscripció d'ajuda al Partit, que es clourà el 31 de desembre d'enguany.

La creixent activitat del PSU al front de la lluita del poble català contra la dictadura, l'acompliment del seu paper d'avantguarda de la classe obrera i de les masses populars de Catalunya en el combat per la democràcia, exigeixen mitjans econòmics quantiosos, que només els comunistes catalans i tots aquells que simpatitzen amb la nostra causa ens poden proporcionar.

El Comitè Executiu del PSU crida a totes les organitzacions, a tots els militants i simpatitzants del Partit, a posar en joc llur iniciativa i esperit de sacrifici a fi i efecte d'assegurar l'èxit de la subscripció que avui obrim.

El Comitè Executiu del PSU crida a totes les organitzacions, a tots els militants i simpatitzants del Partit, a posar en joc llur iniciativa i esperit de sacrifici a fi i efecte d'assegurar l'èxit de la subscripció que avui obrim.

Ajudar econòmicament al PSU és una forma concreta de participar en el combat contra el franquisme i de contribuir al triomf de la justa causa que el nostre Partit simbolitza.

Barcelona, 1 de juliol del 1965

EL COMITE EXECUTIU DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Cada dia seran més nombroses les dones al treball. Hem d'estar en condicions d'orientar-les i ajudar-les. Han de veure en els comunistes un suport efectiu, una comprensió activa, una família en el sí de la qual es pot lluitar per millorar la vida i complint amb les obligacions d'esposada i mare.

Els homes comunistes han de donar l'exemple en aquesta qüestió. No poden obligar a la dona a militar, però si ella en sent la necessitat el primer que ha d'ajudar-la és el seu home.

Les dones comunistes, per altra banda han de demostrar a la fàbrica o al barri que la lluita revolucionària no és incompatible amb la condició de mare de família i que, precisament per tenir una consciència social activa, la dona pot donar a la seva llar l'equilibri, l'afecte i l'ordre que requereix.

En parlem poc d'aquestes coses. Potser l'hora és arribada de parlar-ne i de treure conclusions. La que ara per ara s'imposa es la següent:

Les obreres són una força ascendent. Aquesta força hem de guanyar-la. Podem guanyar-la. Tot consisteix en que, nosaltres mateixos seguim amb interès i desenrotllament d'aquesta força i trobem el mitjans concrets i pràctics per ajudar-la a jugar el seu paper.

CONSOLIDAR, EIXAMPLAR, ESTENDRE

En els primers mesos d'enguany, els obrers de Barcelona i el seu cinturó industrial han comprovat en la pràctica de l'acció l'eficàcia de les Comissions Obreres en la lluita per les reivindicacions econòmiques i polítiques dels treballadors. Ho han comprovat, entre altres, a traves de realitzacions tan importants com l'elaboració de la plataforma reivindicativa per les 1^a i 2ª Assemblees de San Medí, per la convocatòria i realització de les manifestacions del 23 de febrer i del 16 de març.

En aquest article voldriem recordar algunes experiències generals del moviment de les Comissions Obreres.

Les Comissions obreres sorgeixen dels mateixos treballadors a la fàbrica o a l'oficina. En alguns casos es formen, tot naturalment, d'entre els obrers més decidits que d'una manera espontània s'apleguen per anar a la Direcció a plantejar una reivindicació immediata. En altres casos (i són aquests cada vegada els més freqüents), els obrers elegeixen d'entre ells aquells companys de més confiança, més disposats i capaços per anar a discutir amb l'empresa els problemes existents. Els enllaços i Jurats honestos, desitjosos de participar en la defensa dels interessos de tots els treballadors —que són també els seus—, participen en les Comissions Obreres.

Les Comissions Obreres no són un « sindicat » clandestí: Són la representació en la qual els treballadors han dipositat llur confiança per discutir amb l'empresa o amb les autoritats d'aquells problemes que els afecten en llurs relacions de treball. Els treballadors no tenim, avui, sindicats propis. Els enllaços o jurats d'empresa elegits en el marc de la CNS, inclús quan són homes honests i fidels a llur classe, està comprovat que no poden, que no se'ls permet, jugar el paper de veritables representants dels obrers. Els Jerarques Verticals són funcionaris al servei del règim, obeeixen les ordres de la patronal i, en alguns casos (com a Terrassa i a Sabadell entre altres), s'han constituït en grups de pistolers per atacar les manifestacions dels treballadors. En conseqüència, quan s'ha de presentar una reclamació a l'empresa o a les autoritats, els obrers ho fan a través de la Comissió, que ella sí ens representa. Perquè està composta pels companys de treball en els quals nosaltres mateixos hem dipositat la confiança en elegir-los. Perquè sabem que s'esforçarà realment per defensar els nostres punts de vista.

Les C.O. han de plantejar i organitzar l'acció per les reivindicacions sentides i volgudes pels treballadors. Això és essencial. Cada fàbrica, àdhuc cada secció dins una mateixa fàbrica, té problemes específics que són els més susceptibles de mo-

bilitzar als homes i dones d'aquesta secció o fàbrica. És a l'entorn d'aquests problemes en primer lloc que la C.O. organitzarà l'acció concreta que en cada cas correspongui, discutint-la amb els treballadors, assegurant que una majoria decisiva la compregui i la recolzi. Aquestes accions immediates, parcials, s'han de conjugar —i en la pràctica es conjuguen tot naturalment— amb les accions més amples, de més envergadura. Allò que no ha de fer una C. O. és desconeixer l'ànim, la comprensió dels treballadors que dirigeix i cridar a accions la necessitat de les quals no és compresa per ells: els obrers no respondran; la C. O. s'isolarà, podrà inclús ésser fàcilment colpejada per l'empresa o la policia.

Això és particularment susceptible de produir-se en els casos de reivindicacions polítiques i de reivindicacions econòmiques de caire general (Llibertat sindical, dret de vaga, accions solidàries, amnistia, etc.; salari mínim vital, escala mòbil, jornada de 40 hores, etc.). Plantejades en abstracte, deslligades d'una situació concreta, per molt justes que siguin aquestes reivindicacions no engendren automàticament la vaga o la manifestació. Altra cosa és quan, a través de la discussió, o de tot un procés de lluites parcials o d'ambdues coses alhora els treballadors han arribat a la conclusió de que són necessàries. Exemple eloqüent d'això n'és la manifestació del 23 de febrer en suport del document reivindicatiu elaborat pels treballadors i amplament discutit en les Assemblees 1^a i 2^a de les C.O. de Barcelona.

La necessitat de polititzar cada dia més l'acció de la classe obrera no ha de dur a prescindir de les reivindicacions econòmiques; cal desenvolupar l'acció per la consecució de les necessitats immediates —millors condicions de treball, lluita contra els ritmes esgotadors, per més salari, etc.—, de gran poder mobilitzador, a la vegada que s'expliquen, es plantegen i s'organitza l'acció per les reivindicacions polítiques —defensa de les C.O., llibertat sindical, dret de vaga, amnistia, etc.

Les C.O. no són un partit polític ni s'ha de permetre que siguin « teledirigides » per cap partit polític. Això és molt important. Els partits polítics han de recolzar l'acció de les C.O., facilitar-ne llur expansió, però no suplantar o ofegar llur personalitat. A les C.O., en cada lloc concret, han d'integrar-se els treballadors de totes les tendències polítiques o sens cap tendència. En la mesura en que les C.O. són realment integrades, dirigides, concebudes com un instrument d'«organització» de tots els treballadors, només en aquesta mesura adquireixen tota llur potència i poder mobilitzador de masses. Si en lloc de Comissions Obreres, s'utilitza el seu nom per camuflar l'activitat d'aquest o aquell partit, es preté « apropiarse-les » o convertir-les en apèndix d'una fracció política, perden tota llur efectivitat, es converteixen en un organisme inapte per acomplir la missió d'instrument organitzador, mobilitzador de la poderosa força de les masses de treballadors i empleats. Als treballadors tots, i als comunistes en primer lloc, toca el vetllar per acreixer continuament la personalitat, eficàcia i poder mobilitzador de les Comissions Obreres.

L'EXEMPLE DELS JORNALERS DEL CAMP AL BAIX EBRE

Per Jaume Roca

Mentre la terra no sigui del qui la treballa, problema número 1 del camp espanyol, l'aspiració a un jornal decent i a unes condicions de vida i de treball menys feixugues per part d'aquells que estan condemnats a suar la terra dels altres, és la més legítima de les reivindicacions dels treballadors del camp.

Es tant justa com la reivindicació per part de les diferents capes de la pagesia laboriosa d'obtenir preus remuneradors pels seus cultius i una elevació del nivell de vida.

Des de fa ja uns anys, els jornalers del Baix Ebre donen exemple d'acció tenaç i continuada en defensa de salaris i jornada de treball que s'adiguin a les particularitats de cultiu de llur comarca. Aquest any també, a Amposta, han obtingut un contracte col·lectiu amb els jornals següents:

- 225 pts per la plantada i la sega de l'arroc, per 7 hores de treball.
- 175 pts per l'escarda o birba de l'arroc, per 7 hores de treball.
- 175 pts pels treballs de l'horta, per 7 hores de treball.
- 125 pts pels treballs efectuats a l'aigua, per 4 1/2 hores de treball.
- 150 pts pels treballs en carreteres i camins per 7 hores de treball.

En el Conveni figura una clàusula per la qual s'estableix que el patró que no pagui els salaris fixats en el Conveni Col·lectiu podrà ésser denunciat i l'organisme sindical es veurà obligat a imposar-li una sanció i a exigir-li el respecte del Conveni.

Els treballadors del camp del Baix Ebre han après en llur ja llarga experiència que per obtenir uns jornals suficients és decisiu

fer sentir la força d'un voluntat ferma i col·lectiva. Saben també que un aspecte essencial és designar per a la defensa dels interessos comuns a homes honrats i combatius, mereixedors de la confiança i l'estima generals, decidits a bregar sense febleses per tal de fer triomfar llurs justes reivindicacions. I això dintre o fora dels organismes sindicals, segons les condicions de cada lloc.

Els èxits dels jornalers del Baix Ebre en llurs accions reivindicatives, demostren que també a pagès, en les terres i pobles d'Espanya, els treballadors del camp poden fer triomfar llurs aspiracions, poder fer respectar llurs drets, sense estar obligats a recórrer el camí dolorós i ple d'incertesa de l'emigració.

La pagesia laboriosa ha d'inspirar-se d'un tal exemple a l'hora de menar l'acció en cada poble per la defensa dels seus interessos. Dintre o fora de les « Hermandades », cal crear comissions, discutir els problemes que afecten a cada poble, a cada sector de l'agricultura, i prendre les mesures que en cada cas corresponguin per anar a presentar les queixes, reclamacions, protestes, a les autoritats.

L'obtenció de preus remuneradors pels cultius de part de la pagesia laboriosa, i la de millors salaris i condicions de treball de part dels obrers del camp, no són objectius contradictoris; són dos aspectes d'un mateix combat contra els responsables i beneficiaris de l'expoliació dels uns i de l'explotació dels altres: les oligarquies, monopolis, i grans terratinents que xuclen una part essencial de la suor de tots els treballadors de la terra, propietaris modestos, arrendataris o jornalers.

AJUT AL PARTIT I ALS PRESOS

Ctè Local zona 8, 6.210 pts ; Chapaiev 6.148 pts ; Ctè Local zona 3, 6.535 pts ; Ctè Local zona 5, 7.500 pts ; Un Poble Comarca Pallars-Jussà 852 pts ; Vostok 2 Comarca Lleida 1.000 pts ; Grup Lina Odena (Paix Camp) 925 pts ; Grup Pere Ardiaca 525 pts ; Grup Justo López 900 pts ; Grup G. E. Alcarràs, 100 pts ; Com 15, 14.094 pts ; Com 30 N 3.035 pts ; Com 30 S 6.860 pts ; Com 15 Ajut Presos 4.000 pts ; Com 30 N i S 5.912 pts ; Grup José Diaz Prov Girona 1.150 pts ; Grup Rubén Prov Girona 1.100 pts ; Una Dona Comunista 50 pts ; Josep de Barna 200 pts ; Com 5, 1.225 pts ; Com 30 N 5.395 pts ; Com 30 S 5.942 pts ; Com 40, 2.504 pts.

ES HORA DE QUE ELS ANTIFRANQUISTES ENS POSEM D'ACORD

Per Josep Montoliu

Moltes vegades hem dit en aquestes mateixes columnes que les vagues dels miners asturians d'abril i maig del 1962 obrien una nova etapa de les lluites obreres al nostre país. De l'evolució progressiva d'aquestes, en nombre i qualitat, durant els darrers tres anys, en són una demostració les xifres següents, extretes de « Nuestra Bandera », número de març-abril: Participaren en vagues i altres manifestacions durant l'any 1962 uns 659.360 treballadors; l'any 1963, 509.400, i l'any 1964, 681.500. Això en accions concretament registrades, que la realitat és sense dubte superior doncs moltes lluites obreres no arribem a conèixer-les.

En el mesos que portem de l'any 1965, les vagues, aturs i manifestacions antifranquistes han continuat pressionant al règim i s'han ampliat en tot l'àmbit d'Espanya. També a Catalunya el moviment d'oposició a la dictadura creix i es desenrotlla cada dia més entre la classe obrera, els estudiants i altres capes de la població. A la vista d'aquest desenvolupament progressiu de la lluita i dels fervents desigs que es manifesten a Catalunya i arreu d'Espanya per acabar amb la dictadura, el C.E. del PSU de Catalunya, en la seva Declaració del mes d'abril darrer, expressa que:

« ...aquesta situació exigeix que els líders dels partits i grups de l'oposició antifranquista i tots aquells que per una o altra causa representen sectors de l'opinió pública, iniciïn conversacions amb vistes a l'elaboració d'un pla d'acció comú encaminat a liquidar les formes feixistes de poder de la dictadura del capital monopolista i establir un nou poder que sigui l'emanació de la voluntat popular. »

Si tots aquells que representen sectors d'opinió entenguessin que aquest és el veritable camí, donaríem un gran pas endavant. Pel contrari, si seguim, com fins ara, orfes d'un pla conjunt, les accions estaran mancades d'organització i tot aquest impetuós esclat de protestes d'un major contingut polític. L'experiència ens demostra que, moltes vegades, la gent no participa en actes contra la dictadura perquè les convocatòries no es fan en comú, molts no arriben a conèixer-les a temps, altres no acaben de comprendre l'eficàcia que pot tenir la seva aportació.

I encara entenen menys què substituirà a la dictadura si l'oposició no compta amb un programa comú. Per això no podem fer el sord quan sentim —hem refereixo a gent antifranquista— aquesta expressió: —I després de Franco, què? Els obrers, els camperols, els estudiants, incrementen la lluita. Aquesta situació, per tant, ens obliga a tots els antifranquistes a desenrotllar el diàleg per arribar a l'elaboració d'un programa conjunt.

El PSU, en la Declaració a que abans feiem esment,

« ...invita als dirigents de tots els partits i grups de l'oposició catalana a recolzar la iniciativa del P.C. d'Espanya, a celebrar conversacions bilaterals o multilaterals per acordar un pla d'acció comú antifranquista a Catalunya i per redactar les propostes de caràcter general que devem presentar a la consideració de les forces polítiques d'oposició dels altres pobles d'Espanya. »

En la mateixa Declaració, el PSU proposa

un programa mínim que, a judici nostre, respon a les aspiracions de les masses populars i es manifesta disposat a discutir totes les proposicions, amb el decidit propòsit d'arribar a acords o coincidències que permetin tornar la paraula al poble.

No podem perdre més temps. A les Comissions Obreres, als camperols, als estudiants, a totes les corrents d'oposició que existeixen, cal armar-les amb urgència d'un programa comú concret que interpreti els seus neguits i aspiracions.

COSES QUE NO DIU EL SENYOR FRAGA

Sabadell, juny de 1965

El Ministre de Treball, ara que estava a Catalunya, es desplaçà un dia a Terrassa. D'amagat. Fins que no se'n havia entornat, no conegué la població — molt en especial la població obrera—, que havia tingut « l'honor » de rebre tot un senyor Ministre. Acudí a Terrassa a imposar la medalla del « Mérito al Trabajo »... a l'industrial Torredemer!, un dels taurons del tèxtil que es destaquen a Terrassa per la brutal explotació i la manca de miraments devers els seus treballadors i treballadores.

No es estrany que el Ministre de Treball tingués molta cura en no fer-se veure per allí; no és cap secret que degut a les manifestacions que s'han produït en aquella vila el Governador hi ha destacat un reforç especial —una Companyia— de grisos. També hi ha fet organitzar un equip de desgraciats per a fer de pistolers contra els manifestants, si tornen a sortir al carrer. No; no hagués estat còmoda la postura del Ministre de Treball si la seva presència hagués estat coneguda amb anticipació en una de les ciutats afectades pels 22.000 acomiadaments que s'han produït —oficialment, que són molts més en realitat— en el ram tèxtil.

Està clar que aquestes coses no són de bon to i la premsa no s'ha de rebaixar fins aquests detalls. Com per exemple explicar que a Sabadell són centenars de famílies les que estan arribant a l'extrem de la misèria; que el mes de març els 1.500 parats totals registrats en el tèxtil s'escoltaven dir a la caixa del sindicat que « s'havien acabat els diners i no els podien seguir pagant el « subsidi » »; que alguns industrials ben coneguts, i no per cosa bona, al no poder acomiadar als treballadors com voldrien, els sotmeten a tota mena de pressions, apretant com poden el cargol, fan aplicar pels encarregats sancions a qui en vol qui en desitja al més infim descuit...

Tant a Sabadell com a Terrassa —podríem afegir— hi Manresa, Mataró, Vilanova,

CONTINUEN ELS SEVICIS CONTRA ELS PRESOS DE BURGOS

Una vegada més els homes de Burgos denuncien les mesures terroristes que es prenen contra ells per tal de silenciar-los. El Director Leoncio Hernando Garcia és ara recolzat per la participació directa en la repressió del Capità de la Guardia Civil Ramon Fernandez Molina. Per tal de fer apagar les protestes i peticions dels presos polítics, que no desisteixen en llur exigència de que se'ls reconegui l'Estatut especial a que tenen dret, s'han extremat les mesures disciplinàries; isolament dels dormitoris, prohibició de traslladar-se de l'un a l'altre, minuciosos escorcolls en qualsevol moment, extremada vigilància i pressions policials sobre els familiars que van a visitar-los. Els presos polítics han elevat enèrgiques instàncies protestant per aquests nous sevics, instàncies de les que tots ens fem solidaris i que cal recolzar amb cartes, peticions, demandes d'informació a les Autoritats i al Director de la presó.

Cal, sobretot, reforçar la pressió sobre el règim en exigència de que sigui promulgada una amnistia que clogui d'una vegada la repressió i el terror. En aquesta via el nostre poble ha trobat sempre el suport d'amplies masses en tot el món. Recentment, la Conferència dels PP.CC. dels països capitalistes d'Europa, recordant les resolucions de la darrera Conferència contra la Repressió Franquista, de Londres, declarava en el seu Comunicat:

« Els participants han afirmat la voluntat dels Partits Comunistes de contribuir a l'èxit de les iniciatives preses per aquesta Conferència unitària, notablement contra la repressió, per l'amnistia per a tots els presos i exiliats polítics, pel restabliment de les llibertats sindicals ».

etc., etc.—, el tèxtil passa les de Caín. Passen les de Caín munió de petits i mitjos industrials que veuen escapolar-se varies generacions d'esforços per aixecar la fabriqueta, avui engolida per obra i gràcia dels Muñoz Ramonet i Cia, però sobretot són els treballadors els que duen el fardell més feixuc damunt llurs migrades espatlles.

A la fàbrica del condecorat Torredemer —i a la Fontanals no es queden endarrera— hi han seccions que treballen tota la setmana a prima. La resta de la fàbrica no té feina ni per escombrar el taller, però com que no els poden acomiadar —ja van dues manifestacions a Terrassa...!— l'amo els obliga a romandre vuit hores al peu de la màquina parada, amb prohibició expressa de parlar amb els companys d'altres màquines sota pena de severa sanció. I una « moda » nova és fer-se aprovar expedient de crisi! Els jerarques de la CNS donen invariablement el « visto bueno », que per això els han fet jerarques. Gràcies a l'expedient de crisi, la Caixa de Compensació paga A LES EMPRESES el 75 % del jornal base previst per la llei. I els fabricants, tranquil·lament, treballen dos o tres dies a la setmana a prima per augmentar la producció, paguen la resta al jornal base pelat (sobre la base de que se'n cobren el 75 % de la Caixa de Compensació), i s'asseguren la producció suficient per cobrir llurs compromisos. A part això, i segons afirmà molt seriosament el Ministre de Treball « En toda España se halla restablecida la situación laboral ».

Menys a Sagunto on els Alts forns han parat. Ni als pous « Nicolasa » i « Modesta » d'Astúries, que també fan vaga; ni a la « Hispano Aviación », de Sevilla. Ni a Terrassa, ni a Sabadell, ni a Barcelona. Ni enlloc. Que és molt feixuc el fardell i moltes les ganes de sacudir-se'l del damunt.

CORRESPONSAL.